

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **U. K.,**
nar.,
státní příslušnost: Kosovo,
bytem ,

zastoupeného advokátem JUDr. Pavlem Bergerem,
sídlem Bělocerkevská 1037/38, Praha 10,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2023, č. j. CPR-30491-3/ČJ-2023-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-235431-10/ČJ-2023-000022-SV ze dne 10. 7. 2023, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, (dále též „EU“ a „smluvní státy“) v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nevydání výjezdního příkazu a nedoručení rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Uvedl, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo, že pobýval od 13. 4. 2023 do 10. 7. 2023 na území ČR bez platného víza. Tuto skutečnost správní orgán zjistil na základě oznámení MV OAMP ze dne 10. 7. 2023, když byl u tohoto správního orgánu žalobce zjišťovat stav řízení o vydání zaměstnanecké karty. Důvodem, proč byl zjišťovat stav řízení, bylo nedoručení zamítavého rozhodnutí o jejím prodloužení. Dle žalovaného se měl žalobce více aktivně zajímat o stav řízení, kdy žalovaný nepovažoval za dostatečný pouhý telefonní hovor. Dle žalobce pokud správní orgán v řízení o žádosti o udělení víza sdělil žalobci, ať vyčká na doručení správního rozhodnutí, měl mu alespoň sdělit, kdy má rozhodnutí očekávat, případně vzhledem k fázi řízení mu mohlo být alespoň sděleno, jak jeho žádost kvůli formálním nedostatkům nejspíše dopadne. Pokud by se vzalo v potaz i nevydání výjezdního příkazu, který by byl dalším varováním, o tom jak dopadlo řízení, jedná se o porušení dobré správy, čímž žalobce utrpěl na svých subjektivních veřejných právech. Kdyby byl vydán výjezdní příkaz, nestal by se žalobce účastníkem řízení o vyhoštění a mohl by vadu svého pobytu zhojit novou žádostí o udělení dlouhodobého víza. To však vzhledem k dikci § 169q zákona o pobytu cizinců během řízení o vyhoštění není možné. Pokud by žalobci byl vydán výjezdní příkaz a o neoprávněném pobytu by věděl, mohl by vycestovat a zažádat o nové udělení víza tentokrát za účelem podnikání, tak aby bylo vízum vydáno. Dále žalobce namítl přepjatý formalismus správního rozhodnutí. K tomu zmínil nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2004, č. j. III. ÚS 188/04. Pokud nebylo vízum žalobci prodlouženo z důvodu, že nebyl z formálního hlediska zaměstnanec, nýbrž podnikatel, kdy o tomto nijak žalobce nebyl poučen, domnívá se žalobce, že byl zkrácen na svých právech. Přestože, ústavní nálezy hovoří o občanech, má navrhovatel za to, že poučovací povinnost by se o to víc měla uplatnit na příslušníky cizích států, u kterých se neznalost právních předpisů ČR dá předpokládat ve větší míře. Tímto se dle navrhovatele měl zabývat i odvolací orgán, odkaz na překročení věcné příslušnosti je nedostatečný, otázka doručení mohla být řešena prostřednictvím předběžné otázky. Žalobce též uvedl, že rozhodnutí o neudělení víza a jeho nedoručení zmiňuje, jelikož je zde příčinná souvislost s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce dále namítl nepřiměřenost doby zákazu pobytu na území ČR. Lze dle něj akceptovat názor, že zájmem ČR je, aby cizinci dodržovali právní předpisy, nicméně pokud správní vyhoštění není sankcí ani sui generis, lze zákaz pobytu 1 roku na území ČR za trest považovat, neboť pokud by nedostatky napravil, o což se ostatně pokouší nově podanou žádostí o udělení dlouhodobého víza ze dne 23. 8. 2023, zájmy ČR v dodržování právních předpisů by již dodržoval. Z tohoto důvodu by byl vhodný a přiměřený kratší zákaz pobytu, neboť by došlo ke splnění zamýšleného účelu, kterým je pobyt cizince v souladu s právními předpisy. Krátká je i doba poskytnutá pro vycestování, spolumajitel pizzerie nemá žádné zkušenosti s provozem a byl jen společníkem na základě majetkové účasti. Žalobce bude muset najít nového zaměstnance, kterého bude muset zaučit v provozu pizzerie, neboť současný spoluvlastník toho není schopen.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

4. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 10. 7. 2023 byla téhož dne vyslána hlídka OCP Praha na MV OAMP, kde se nacházel žalobce bez oprávnění k pobytu na území ČR. Pracovníci ministerstva bylo sděleno, že se žalobce přišel dotázat na stav řízení ohledně prodloužení zaměstnanecké karty, která však byla zamítnuta a nebylo zjištěno jeho jiné oprávnění k pobytu. Hlídka se lustrací přesvědčila o absenci pobytového oprávnění žalobce.
6. Dle sdělení – informace k pobytu žalobce od MV ČR pobýval žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty s platností do 20. 1. 2023, kdy dne 11. 1. 2023 podal žádost o prodloužení. Žádost byla následně zamítnuta dne 15. 3. 2023, proti rozhodnutí se žalobce neodvolal, proto poté nabylo právní moci dne 12. 4. 2023.
7. Součástí spisu je dále toto rozhodnutí ve věci žádosti žalobce - rozhodnutí MV ČR ze dne 15. 3. 2023, č. j. OAM-2410-10/ZM-2023, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce z důvodu, že nebyl oprávněn o její prodloužení požádat.
8. Při výsledku dne 10. 7. 2023 žalobce sdělil, že je zdravý a schopen výsledku. K dotazu, z jakého důvodu se dne 10. 7. 2023 dostavil na OAMP, uvedl, že na OAMP třikrát volal, kdy mu bylo sděleno, že tam nemá chodit, dokud nedostane nic do schránky. Jelikož mu nic nepřišlo, zastavil se zjistit, kde je problém. Na území schengenského prostoru poprvé vstoupil dne 7. 5. 2022 přes Maďarsko, přijel na základě dlouhodobého pobytu přes Maďarsko, do ČR přijel ve stejný den jako do Maďarska. Je zde nicméně již od roku 2019, kdy přijel na vízum, za účelem převzetí zaměstnanecké karty. Důvodem příjezdu do ČR bylo zaměstnání, měl zaměstnaneckou kartu. Žalobci bylo sděleno, že jeho pobytové oprávnění bylo ukončeno ke dni 12. 4. 2023, byl proto tázán, z jakého důvodu území neopustil. K tomu uvedl, že nevěděl, že zde je nelegálně. Nedostal od OAMP žádné informace, přitom jim měl sdělit adresu zaměstnání, adresu bydliště i telefon, nikdo jej nekontaktoval. Je svobodný, bezdětný, na území ČR nemá žádný vztah. O udělení mezinárodní ochrany nikde nežádal. Nyní si již je vědom toho, že se zde nachází nelegálně. V minulosti měl vše v pořádku. Bydlí sám na adrese X, a to na základě nájemní smlouvy, za bydlení platí asi 15 000 Kč. Bydlí tam od minulého roku. Pracuje jako kuchař v pizzerii, kromě toho je také spoluvlastníkem tohoto podniku. Rodiče má v Kosovu, na území ČR je nyní ještě žalobcova sestra, která přijela na návštěvu, ale ta bude opět odjíždět. S rodiči je v kontaktu. V ČR má polovinu zmíněné společnosti a vozidlo. V domovském státě majetek nemá. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Zdravotní pojištění má. Jeho vycestování by bylo nepřiměřené vůči spolumajiteli pizzerie, se kterým společně pracují a plánují další projekty. Nepáchal zde žádnou protiprávní činnost. Kosovo je pro něj bezpečná země, nic mu tam nehrozí. O nelegálním pobytu se dozvěděl až dnes, tj. 10. 7. 2023.
9. Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2023, č. j. KRPA-235431-10/ČJ-2023-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území EU a smluvních států v délce 1 rok. Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
10. Napadeným rozhodnutím bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
12. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
15. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Dle § 174a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *policie v řízení o vydání nového rozhodnutí podle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vedeného na žádost cizince zohlední zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnicích povinnou školní docházku na území a existenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území; to neplatí, pokud je cizinec zajištěn.*
17. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
18. Žalobce v žalobě uvedl tři stěžejní námitky – nevydání výjezdního příkazu a nedoručení rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty, dále přepjatý formalismus správního rozhodnutí a nepřiměřenost doby zákazu pobytu na území ČR. K tomu soud úvodem konstatuje, že přes nepochybnou spojitost s řízením (rozhodnutím) ve věci žalobcovy žádosti o prodloužení víza (zaměstnanecké karty) je předmětem nynějšího řízení toliko rozhodnutí ve věci správního vyhoštění žalobce, nikoli rozhodnutí ohledně jeho víza. Žalobce si daného je ostatně vědom, neboť poukázal na to, že uvedené rozhodnutí zmiňuje z důvodu příčinné souvislosti. Ta zde sice dána je, avšak na závěrech napadeného

rozhodnutí nemůže bez dalšího nic změnit. Nesouhlasil-li žalobce se závěry uvedenými v rozhodnutí týkajícího se jeho víza, měl možnost se proti tomuto rozhodnutí bránit příslušnou žalobou. Pro zdejší řízení lze sice zmínit některé skutečnosti i z řízení ve věci víza včetně toho, zda bylo toto rozhodnutí žalobci doručeno řádně a včas, avšak předmětem posouzení není zákonnost či správnost rozhodnutí ohledně víza, kterou bylo nutno řešit v příslušném řízení.

19. K námitce nedoručení rozhodnutí o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty soud uvádí následující. Žalobce v žalobě uvedl, že pokud mu správní orgán v řízení o žádosti o udělení víza sdělil, ať vyčká na doručení správního rozhodnutí, měl mu alespoň též říci, kdy má rozhodnutí očekávat, případně vzhledem k fázi řízení, mu mohlo být alespoň sděleno, jak jeho žádost kvůli formálním nedostatkům nejspíše dopadne. Pokud by se vzalo v potaz i nevydání výjezdního příkazu, který by byl dalším varováním, o tom jak dopadlo řízení. Kdyby byl vydán výjezdní příkaz, nestal by se žalobce účastníkem řízení o vyhoštění a mohl by vadu svého pobytu zhojit novou žádostí o udělení dlouhodobého víza.
20. Co se týče podstaty této námítky, soud uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce již v odvolání namítl, že mu nebylo žádné rozhodnutí ve věci jeho žádosti doručeno, zabýval se žalovaný okolnostmi doručení příslušného rozhodnutí žalobci. Za tím účelem si obstaral jeho kopii včetně kopie doručenky, kterou je dokumentováno, že příslušná zásilka byla dne 17. 3. 2023 připravena k vyzvednutí a dne 29. 3. 2023 byla vhozena do schránky, přičemž doručováno bylo na adresu X. Oba tyto dokumenty jsou součástí správního spisu a potvrzují závěr žalovaného, že rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno, kdy následně dne 12. 4. 2023 nabylo právní moci, neboť se žalobce neodvolal.
21. Žalobce výslovně nezmnínil, že by měl mít jakékoli problémy s doručováním písemností na jeho adresu. Jako důvod, proč se s obsahem rozhodnutí neseznámil, pouze sdělil, že mu nebylo rozhodnutí doručeno, což ale není vzhledem k výše uvedeným skutečnostem pravdou. Při výslechu žalobce mj. uvedl, že měl správnímu orgánu sdělit adresu svého pobytu, adresu do zaměstnání a telefonický kontakt, přičemž jej neměl nikdo kontaktovat. Přestože žalobce neupřesnil, jaké konkrétní adresy měl kdy sdělit, při výslechu dne 10. 7. 2023 rovněž k jinému dotazu zmínil, že v ČR pobývá od minulého roku na základě nájemní smlouvy na adrese X. K tomu soud uvádí, že z doručenky k rozhodnutí ve věci víza plyne, že mu tato písemnost byla doručována na adresu X, tedy právě na adresu jím sdělenou, přičemž jestliže se měl žalobce na této adrese dle svého vysvětlení zdržovat od minulého roku, lze mít za to, že zde bydlel rovněž v době, kdy bylo doručováno, tj. v březnu 2023. Žalobce zároveň neuvedl, že by měl mít ohledně doručování písemností obecně jakékoli problémy, kdy je jeho povinností mít řádně označenou domovní schránku, což ostatně bylo i splněno, neboť z doručenky též vyplývá, že písemnost byla žalobci dne 29. 3. 2023 vhozena do schránky. Rozhodnutí tedy bylo žalobci prokazatelně řádně doručeno, kdy žalobce měl příležitost se s obsahem rozhodnutí seznámit a podat proti němu odvolání či poté jej napadnout příslušnou žalobou, což však neučinil. Soud dodává, že i v případě, že by žalobce měl s doručováním problémy, není zřejmé, že by je nějak řešil, kdy je jeho povinností mít zřízenou funkční poštovní schránku. Žalobce ostatně namítl pouze, že mu do schránky nebylo rozhodnutí doručeno bez uvedení jakýchkoli dalších podrobností, tedy skutečnosti ohledně doručení jako takové přímo nenapadl. Bylo na žalobci, aby sledoval průběh svého řízení a zavčasu v něm reagoval.
22. Soud vzhledem k uvedeným skutečnostem nesdílí názor žalobce o tom, že by otázka doručení byla ze strany žalovaného hodnocena nedostačeným způsobem. Součástí

správního spisu je kopie rozhodnutí ze dne 15. 3. 2023, jakož i kopie doručení prokazující řádné doručení, které žalovaný na základě tam uvedených údajů správně konstatoval s tím, že bylo vycházeno z data nabytí právní moci rozhodnutí ve věci víza ke dni 12. 4. 2023, které bylo též obsaženo v informačních systémech.

23. Lze shrnout, že bylo na žalobci, aby si udržoval dostatečný přehled o řízení o jeho žádosti, přičemž bylo zároveň prokázáno řádné doručení rozhodnutí žalobci. Na daném nemohou nic změnit ani údajné opakované telefonické dotazy správnímu orgánu, ke kterým mělo být žalobci sděleno, ať se na správní orgán obrátí až poté, co mu bude písemnost doručena do schránky. Přestože je představitelná situace, že žalobci fakticky rozhodnutí doručeno nebylo, kdy se následně rozhodl zastavit se ke správnímu orgánu osobně, není takové zdůvodnění s ohledem na prokázané řádné doručení dostatečné, neboť nebylo zjištěno, tím méně prokázáno pochybení při doručování. Žalobce se měl o stavu svého řízení průběžně informovat a sledovat svou příchozí poštu.
24. S ohledem na tvrzení žalobce o tom, že se měl opakovaně telefonicky dotazovat správního orgánu na stav řízení o jeho žádosti o prodloužení víza, kdy se měl poté dne 10. 7. 2023 k tomuto správnímu orgánu osobně dostavit, nelze říci, že by žalobce zcela rezignoval na svou povinnost se zajímat o stav svého řízení, nicméně bylo na žalobci, aby se o stav řízení zajímal takovým způsobem, aby případné nesrovnalosti byl schopen odhalit a řešit dostatečně včas, kdy se především měl včas seznámit s obsahem doručného rozhodnutí.
25. Žalobce při výslechu dne 10. 7. 2023 mj. sdělil, že se ke správnímu orgánu dostavil z důvodu, že se předtím měl třikrát telefonicky dotazovat na své řízení o žádosti, kdy mu mělo být ze strany správního orgánu sděleno, že se má ozvat, až mu bude něco doručeno do schránky. Žalobce k tomuto vysvětlení neupřesnil, kdy přesně se měl správní orgán takto dotazovat a s jakým časovým odstupem, uvedl pouze, že se mělo jednat o tři telefonické hovory. Není proto zřejmé, zda žalobce správnímu orgánu volal průběžně od jara, kdy bylo řízení vedeno, nebo zda se o stav řízení začal zajímat až později. V každém případě je však nesporné, že žalobce se ke správnímu orgánu dostavil až dne 10. 7. 2023, tedy přibližně tři měsíce po skončení řízení o žádosti.
26. K tvrzení žalobce ohledně toho, že se domnívá, že by mu mělo být ze strany správního orgánu sdělováno, jak řízení z důvodů formálních nedostatků pravděpodobně dopadne, soud uvádí, že tato otázka není předmětem nynějšího řízení, neboť spadá rovněž do řízení o žalobcově žádosti o prodloužení víza.
27. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán I. st. definoval neoprávněný pobyt žalobce na území ČR od 13. 4. 2023 do 10. 7. 2023, tedy ode dne následujícího po dni nabytí právní moci rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení víza žalobce ode dne, kdy se osobně dostavil ke správnímu orgánu ohledně zjištění stavu řízení. Shodně vymezil neoprávněný pobyt i žalovaný, přičemž soud v tomto ohledu pochybní neshledal.
28. Co se týká námítky žalobce ohledně přepjatého formalismu rozhodnutí, soud uvádí, že z tvrzení žalobce v žalobě vyplynulo, že mu nebylo vízum uděleno z důvodu, že nebyl z formálního hlediska zaměstnanec, nýbrž podnikatel, kdy o tomto nijak žalobce nebyl poučen, přičemž se domnívá, že byl zkrácen na svých právech, touto otázkou se měl zabývat i správní orgán v řízení ohledně žalobcova správního vyhoštění. K této námitce soud uvádí, že výše zmíněné skutečnosti ohledně toho, zda byl žalobce oprávněn podat žádost a zda měl být poučen, jak zdejší soud již zdůvodnil v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, nejsou předmětem nynější věci, tj. řízení o rozhodnutí týkajícího se správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

vyhoštění. Spatřoval-li žalobce v tomto směru pochybení, bylo potřeba dané napadnout v rámci řízení o rozhodnutí ve věci jeho žádosti.

29. Co se týče námitky ohledně stanovené délky správního vyhoštění a související námitky nevydání výjezdního příkazu, soud uvádí, že délka správního vyhoštění byla správními orgány shodně stanovena v délce jednoho roku. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“*
30. Správní orgán I. st. konkrétně uvedl, že bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobce spolupracoval, vypovídal a že se dostavil sám řešit svůj pobyt. Zároveň správní orgán I. st. zmínil, že se žalobce neměl spoléhat toliko na podanou žádost v lednu 2023. Svým neoprávněným pobytem od 13. 4. 2023 do 10. 7. 2023 žalobce porušil § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.
31. Žalovaný shledal délku správního vyhoštění 1 rok za adekvátní a proporcionální. Poukázal na to, že byly posouzeny polehčující okolnosti - spolupráce žalobce se správním orgánem, jeho dosavadní bezúhonnost, skutečnost, že protiprávní jednání nerozporoval, projevil vůli dobrovolně vycestovat, neboť zde nechce pobývat neoprávněně, tak i okolnosti přitěžující - neoprávněný pobyt v ČR, dále bylo přihlédnuto i k tomu, že žalobce neprojevili dostatečnou součinnost v řízení na OAMP, kdy nepřebíral doporučenou poštu, ať už z jakéhokoli důvodu, čímž se sám připravil o výsledek své žádosti. Dle žalovaného se žalobce snaží svou liknavost svalit na správní orgány.
32. Soud pochybení správních orgánů, pokud jde o stanovení délky správního vyhoštění, nenalezl, nebylo překročeno správní uvážení. Byly řádně zohledněny uvedené polehčující a přitěžující okolnosti.
33. K tvrzení žalobce, že pokud by mu byl vydán výjezdní příkaz, bylo by možné toto vnímat jako jakési varování, soud uvádí, že předpokladem vydání výjezdního příkazu dotyčného je mimo jiné skutečnost, že se ten dostaví v příslušné době ke správnímu orgánu za účelem jeho vyznačení. Jestliže se tedy žalobce ke správnímu orgánu nedostavil, respektive tak učinil až v červenci 2023, nemohl správní orgán výjezdní příkaz reálně vydat bezprostředně po skončení řízení ve věci víza, kdy zároveň v červenci 2023 tak učinit nemohl, neboť v té době uplynula již od nabytí právní moci příslušného rozhodnutí delší doba. Ke dni 10. 7. 2023 tak bylo naopak ze strany správního orgánu adekvátně postupováno, pokud byla přivolána hlídka za účelem ověření oprávněnosti pobytu žalobce a zahájení řízení ve věci jeho správního vyhoštění.
34. Především pak soudu uvádí, že skutečnost nevydání výjezdního příkazu ve věci žalobce byla žalovaným zohledněna a promítla se do výsledně uložené délky správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Konkrétně žalovaný uvedl, že: „účastník řízení v ČR pobýval neoprávněně od 13. 4. 2023 do 10. 7. 2023, tedy dlouhodobě. Pokud by účastníkovi řízení byl vydán výjezdní příkaz v maximální výměře, stejně by jeho neoprávněný pobyt trval cca měsíc plus právě 60 dní určených k vycestování. Proto odvolací orgán neshledal důvod pro korekci doby, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU, neboť cca tři měsíce (po započtení 60 dnů na výjezdní příkaz 1 měsíc), je doba, po kterou neoprávněně pobýval v ČR bez oprávnění k pobytu a stanovená doba jednoho roku, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států EU a smluvních států, zcela koresponduje s aktuální rozhodovací praxí správních orgánů a nikterak z ní nevybočuje, a toto přijaté řešení odpovídá zásadě proporcionality. Naopak dle odvolacího orgánu mohla být tato doba stanovena i vyšší.“ Zdejší soud se s těmito závěry žalovaného v plné míře ztotožňuje, s ohledem na tuto argumentaci žalovaného ohledně neoprávněného pobytu žalobce, který by zde byl dán v každém případě, nebyl dán důvod ke korekci uložené délky správního vyhoštění, respektive zákazu vstupu.

35. Žalobce poukázal v žalobě v této souvislosti na to, že se pokouší napravit dřívější nedostatky svého postupu tím, že dne 23. 8. 2023 podal žádost o udělení dlouhodobého víza, tedy se snaží znovu zajistit v ČR legální pobyt. Dané však nemůže nijak ovlivnit jeho výše konstatovaný neoprávněný pobyt na území ČR, kterého se již prokazatelně dopustil.
36. Žalobce konečně namítl nedostatečnou lhůtu stanovenou pro vycestování, která byla určena v délce 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. K tomu v žalobě zmínil, že je spolumajitelem pizzerie, kdy druhý spolumajitel nemá žádné zkušenosti s provozem a byl jen společníkem na základě majetkové účasti. Žalobce tak poukázal na to, že bude muset najít nového zaměstnance, kterého bude muset zaučit v provozu pizzerie, neboť současný spoluvlastník toho není schopen. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že takto dlouhou lhůtu považuje za naprosto dostačující a odpovídající okolnostem projednávaného případu.
37. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 30 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodů podle § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
38. Z uvedeného je zjevné, že zákon limituje maximální možnou lhůtu na 30 dnů, přičemž zákon předpokládá též možnost případného prodloužení za předpokladu, že o to dotýčný požádá během doby k vycestování. V případě žalobce však z ničeho neplyne, že by správní orgán o prodloužení žalobce vůbec požádal, tím méně, že by předložil relevantní důvody ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců.
39. Žalobce při výsledku uvedl, že by jeho vycestování bylo nepřiměřené vůči tomuto spolumajiteli pizzerie, avšak to odůvodnil toliko s odkazem na to, že společně pracují a plánují další projekty, nijak v této souvislosti nezmínil nutnost hledání dalšího zaměstnance před svým odjezdem. Z tvrzení žalobce sděleného při výsledku tak bylo možné toliko usuzovat, že se spolumajitel na činnosti pizzerie aktivně podílel, nikoli, že by

nebyl schopen po nějakou dobu zajistit samostatně její chod. Dle soudu zároveň žalobcem zmíněné vysvětlení, že bude muset najít nového zaměstnance, indikuje, že tento proces hledání může trvat sice krátkou dobu, nicméně může trvat i déle, než se žalobci podaří vhodného zaměstnance najít a případně i zaškolit. Žalobce neupřesnil, jakou dobu by na tyto kroky potřeboval. Dle soudu nelze vyloučit, že se žalobci podaří příslušného zaměstnance najít ve lhůtě nyní stanovené, tj. 20 dnů, kdy však stejně tak není vyloučeno ani to, že by žalobce vhodného zaměstnance našel například po roce hledání. Není tedy zřejmé, jak dlouhou lhůtu pro vycestování by si žalobce vůbec představoval, jestliže ohledně délky této dodatečné lhůty nic bližšího nesdělil. Nadto pak nelze především pominout, že žalobce není na území ČR, jak podotkl i žalovaný, bez příslušných oprávnění oprávněn podnikat, tedy i kdyby žalobce na území ČR zůstal delší dobu, nemohl by stejně legálně vykonávat výdělečnou činnost. V tomto ohledu tak soud naopak považuje za adekvátní konstatování správních orgánů o tom, že žalobce může příslušné projekty se spoluvlastníkem pizzerie připravovat online i ze zahraničí a po svém návratu, vyřídí-li si opět legální pobyt, může opět v ČR vykonávat příslušnou činnost.

40. Soud konstatuje, že 20denní lhůtu pro vycestování neshledal jakkoli nepřiměřenou, soudu je z jeho činnosti známo, že tato lhůta nijak nevybočuje ze standardní praxe v obvyklých případech. Co se týče žalobcem poukázaných skutečností, soud předně uvádí, že bylo na žalobci, aby průběh řízení ve věci žádosti o prodloužení víza postupně sledoval a případně se následně bránil proti rozhodnutí příslušnými prostředky. Vzhledem k tomu, že žalobce průběh řízení sledoval nedostatečně, dopustil se následně neoprávněného pobytu, přičemž vzhledem k tomu musel žalobce počítat s možnými následky v takovém případě. Přestože žalobce uváděl, že si svůj neoprávněný pobyt uvědomil až ke dni provedení výsledku, tj. 10. 7. 2023, nemůže to mít jakýkoli vliv na uvedenou povinnost se o řízení zajímat a vyzvednout si svou poštu. Žalobce sám svým jednáním zavinil, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu, že se dopustil neoprávněného pobytu na území ČR, čímž si přivodil i související negativní důsledky, kterými je mj. i namítaná situace s jeho spolumajitelem. Tyto obtíže žalobce soud přes výše uvedené sice zcela nezpochybňuje, avšak nejsou bez dalšího adekvátním důvodem k prodlužování lhůty pro vycestování.
41. Soud dodává, že skutečnost, že žalobce v ČR provozoval pizzerii, jakož i možný dopad vycestování žalobce na spolumajitele této pizzerie, byla řádně správními orgány zohledněna v rámci zhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaný k tomuto mj. uvedl, že žalobce nemůže bez pobytového oprávnění v ČR legálně pracovat ani podnikat. Konstatoval, že své podnikání bude žalobce muset delegovat na společníka, a to nejméně po dobu trvání zákazu pobytu. Dle žalovaného bude tímto zcela jistě zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, ale tento zásah nebude zásahem nepřiměřeným. Žalobce se může na chodu společnosti podílet online (může vytvářet tvrzená nová místa i platit daně) a až si pobyt v ČR zlegalizuje spolu s pracovním povolením nebo živnostenským oprávněním, může opět ve své společnosti v ČR podnikat nebo pracovat osobně. Soud se i s těmito závěry žalovaného co do jejich podstaty ztotožňuje, v případě žalobce se nejedná o nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. Nesporně bude mít pro žalobce jeho vycestování negativní důsledky minimálně vůči jeho podnikání (spolumajiteli pizzerie), nicméně, jak podotkl i žalovaný, bez příslušných oprávnění není žalobce oprávněn na území ČR podnikat.

42. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. 10. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.